

Berg: Efter det Hælb, den meget ærede Ordfører havde igaar, havde jeg egentlig ventet at træffe ham i bedre Sumør idag, end hans nu holdte Tale vidner om. Jeg skal imidlertid ikke af denne Grund søge at bedrøve ham yderligere, men ønske, at han under Forhandlingerne maa faae oplivet sit Haab om, at det mulig kan ende med denne Sag for ham paa en lignende Maade, som Sagen igaar endte, og at, uagtet det synes, som om han og hans Forbundsfeiler igaar stode fjernt fra hinanden, de dog mulig tilsidst ville kunne finde hinanden, maasse med den høitærede Krigsminister. (B. Holm: Og saa mod det ærede Medlem.) Ja, rimeligvis ogsaa mod mig. Det kan gjerne være, at det kan ende saaledes, at de Herrer kunne vedtage en Hærløve, som jeg bliver nødt til at stemme imod. Jeg har ikke havt Grund til at beklage mig over den ærede Ordførers Maade at forhandle paa tidligere. Det forekommer mig, at han har været meget loyal mod sine Udvalgsfeiler i den Maade, hvorpaa han i det Hele taget har ført Debatten. I dag — lad det nu være endfaldt — forekommer det mig imidlertid, at adskillige Ytringer ere undslupne ham, som maasse dog hellere burde have været udeladte. Det ærede Medlem talte saaledes om Svingen fra Beile Amts 2den Valgkreds. (Ordføreren: Nei!) Jo, om det Svingagtige ved det Standpunkt, jeg havde indtaget; det bliver omtrent det Samme (Afbrydelse af Ordføreren). Det ærede Medlem vil altsaa erkjende, at det nævnte Udtryk er brugt. Nu vil jeg dog sige det ærede Medlem, at deri gjør han mig Uret, og altsaa sin egen Natur og sin egen Karakter Uret ved at sige dette. Jeg har meget aabent udtalt mig om den Sag ved Lovforslagets 1ste Behandling, og jeg og mine Meningsfeiler have i Udvalget egentlig været de eneste, som have havt nogen Bevægelighed til at komme bort fra det døde Standpunkt, paa hvilket Forhandlingerne have staaet i de foregaaende syv Aar. De andre Herrer have jo i Reglen astrykt de tidligere Forslag, som have været forhandlede, — det ærede Medlem for Bogense (Bernsen) for sit Vedkommende i en noget forværret Skikkelse, idet han og hans Meningsfeiler, som bekendt, have stillet Forslag, som vare stik modsatte dem, de engang havde vedtaget, og som man nu synes ellers at kunne blive enige om; men jeg behøver ikke at disputere med den ærede Ordfører om, at han har gjort det Samme for sit Vedkommende. Jeg indrømmer den ærede Ordfører, at der er en ikke uvæsentlig Forandring i hans og hans Meningsfeilers Stilling fra Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt; men jeg behøver ikke at disputere med den ærede Ordfører om, at han i alt Bessentligt indtager den gamle Stilling til Sagen fra tidligere Aar, thi det har han selv ført det mest soleklare Bevis for i det Foredrag, han nu har holdt. I det han nemlig vilde

rense sig for en Sætning i en Skrivelse, der sandsynligvis slet ikke sigtede paa ham, har han søgt til Evidents at godtgjøre, at han og hans Venner endnu indtage det samme gamle gode Landsstingsstandpunkt, som de af Hensyn til Folkethingets Værdighed i de foregaaende otte Aar have staaet paa. Jeg tror altsaa, at denne Stilling er temmelig klar, i sine Hovedtræk kan det vist ikke negtes, at saaledes forholder det sig. Derimod har jeg ved 2den Behandling af denne Sag sagt: Der er et Punkt der, et Punkt der og et Punkt der i enkelte Tilfælde, hvor vi have gjort bestemte Indrømmelser fra Forslag, som vi tidligere have været med til, fordi vi erkjende, at skal en Forhandling overhovedet indledes med noget Saab om Udbytte, da maa der Bevægelighed til og ikke Dptrykning af gamle Forslag med Forværrelse paa enkelte Punkter, og det Samme have vi gjort paa mange Punkter i det Lovforslag, der blev forhandlet og vedtaget igaar. Som sagt, dette have vi gjort til Dato. Jeg kan gjentage for mit Vedkommende, at skal det være fornødent, vil jeg ikke sige, at det, som vedtages idag, behøver at være mit sidste Ord med Hensyn til Hærløven. Men er det de Herrer meget om at gjøre at hævde Folkethingets Værdighed, saa vil jeg paa den anden Side heller ikke have det Mindste imod, om vi nu sørge for, at den Beslutning, som Folkethinget tog ved 2den Behandling, og som i intet-somhelst væsentligt Punkt vil blive forandret ved Afstemningen idag, opretholdes og bliver til Lov, da kan der ikke klages over, at Folkethingets Værdighed i denne Sag ikke er hævdet. Derfor det er dem meget om at gjøre at hævde Folkethingets Værdighed, da foreslaar jeg de Herrer at sørge for, at det Lovforslag, som nu bliver vedtaget, kan blive ført igjennem og blive til Lov, da have vi i Hovedsagen faaet det, som Folkethinget ved 2den Behandling ønskede. Dette er imidlertid kun en Bending i Debatten, mine Herrer, thi som Forholdene foreligge, veed jo Enhver, at det ikke lader sig gjøre, med andre Ord, at der fra den Side i Salen, til hvilken jeg hører, endnu ikke er viist den Smøbekommen, som efter Sagens Natur er nødvendig for at faae denne Lov gennemført. Men hvorfor er det ikke slet? Er det maaste for at lægge Sagen over paa Landsstinget, Fællesudvalget eller Dørlige? Nei, det er ikke slet paa Grund af Forhandlingernes Gang. Lad mig betragte Sagens Stilling mellem 2den og 3die Behandling. Det ærede Medlem mente, at det ikke kunde nytte, at han gjorde Noget osv. Jeg vil dog spørge, havde der ikke været Leilighed til at gjøre et alvorligt Forsøg paa, om de Herrer ikke mulig paa nogle af de Hovedpunkter, som staa os imellem, kunde faae en Mægling tilveiebragt? Men naar nu den Smøbekommen, der er viist af den ærede Ordfører og hans Venner ligeoverfor os, har bestaaet deri, at de have ønsket, at vi skulde forlade vort Standpunkt